

V torek, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mariboru
brez pošiljanja na dom za vsa leta 3 gl. — k.,
za pol leta . . . 4 . . . —
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .
Po pošti:
za vsa leta 10 gl. — k.,
za pol leta . . . 5 . . . —
za četrt leta 2 . . . 60 . . .
Vredništvo in opravištvost
je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Obznanila:
Za vsa letna dvestopetna
vrednost se plačuje
6 kr., če se tiska 1krat.
5 kr., če se tiska 3krat.
4 kr., če se tiska 3krat.
veče pisemsko se plačuje
jejo po prostora.
Za vsak tisek je plačat-
bolen (stempelj) za 30 k.
Rekopisni se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Slovenski tabor na ljubljanskem polju pri Vižmarjih.

„Od nekdanj že tukaj stanuje moj rod, če kdo vé za druž'ga, naj reče, od kod?“ Na lepšem kraju, o primernejši priliki in z večjo navdušenostjo se je zapisani izrek našega pevca budnika težko kedaj govoril in poslušal, kakor 17. t. m. na ljubljanskem polju, ko smo ž njim slišali mlado slovensko deklico pri Št. Vidu pozdravljati došle slovenske brate od severa in juga, od vzhoda in zahoda, in ko je na taborišči vižmarskem iz ust slavnega slovenskega voditelja neposredno segal v srca neštevilne zbrane množice. Vodnik bi svojim besedam sam ne bil mogel voščiti veličastnejega občinstva, ki bi mu iz toliko tisoč in tisoč glasovi izpričevalo istinitost njegovih besed, kakor so mu to preteklo nedeljo izpričevali taborci v slovenskem osrčju. A ne le to. Vižmarski tabor je neizmerno več dokazal, kakor si je upal Vodnik trditi. Dokazal je, da v naši kranjski sredini ne le stanuje slovenski rod, ampak veličastno je izpričal, da je naše slovensko osrčje zdravo in čilo, in da se prične slovenskemu narodu novo življenje, kader odpadejo prevozi, ktere so domači in tuji zdravniki do zdaj vezali okolo njegovih udov in mu tako ovirali naravni život in razvoj. Kranjsko **ljudstvo** je glasno in vidno izreklo in pokazalo, da se zaveda svojega velikega pomena v življenji slovenskega naroda, kranjsko **ljudstvo** je na široko razprlo roke svojim bratom na severu in jugu, in slovenski bratje so pritekli od severa in juga, segli v podano jim roko in v Ljubljani se je sklenila sveta zaveza, ne prenehati, dokler se ne vresniči sedanje naše geslo: „Slovenici! zedinimo se! Ne vdajmo se!“

Že v nedeljo 16. t. m. so prihajali taborci od vseh krajev razcepljene domovine k veliki, največi dosedanji svečanosti slovenski, in še tisti večer je bila Ljubljana s taborskimi gosti tako napolnjena, da je moral marsikdo tam prenočiti, kjer je drugi dan taboroval — pod milim nebom. V ponedeljek pa je bila Ljubljana prava podoba ljudskega preseljevanja. Tu si videl vzbujenih primorskih Slovencev, katerih je bilo prišlo nekoliko stotin deloma v narodni obleki, vsi pa z napisi na klobukih: „Tr. Primorci;“ tam ti je kazal prijatelj ljube goste, ktere je poslala sosednja Hrvaška; v nepretrgani vrsti so se dovažali vse dopoldne Dolenjci in Notranjci, celo Gorenjci so memo taborišča dohajali v mesto, ne v največo radost ljubljanskim nemškutarjem, katerim je bilo le oblačno nebo in dežna rosa nekoliko tolažila na dan njih sramote. Po železnici pa jih je dohajalo toliko, da so komaj zadostovali pripravljeni vozovi, in da se je zaradi prevelike množice skoraj vsak vlak zakasnil po uro in več. Kmečke občine so prihajale na krasno venci in zastavami okinčanih vozeh, katerih je nektera občina poslala po štiri in več, nekteri vozovi so imeli vprežene po četvero ognjenih konj, ne-ktere lastne glasbe, velike zastave s primernimi dopisi. Da bi ne bilo celo

noč tako neusmiljeno deževalo, prišlo bi jih bilo še neprimerno več, kakor se nam je pravilo od mnogo mnogo strani. Glavno zbirališče je bila ljubljanska čitalnica. Tu je prijatelj iskal in tudi večidel našel prijatelja, tu so se ponavljala stara in sklenjala nova znanja, tu se je v večih in manjih gručah poročalo in posvetovalo o slovenskem delovanji tega in onega kraja, vsakdo je vedel kaj veselega povedati, vsakdo si je tu dobil nove nade, nove spodbuje in vsem so misel tako rekoč iz srca vzeli pevci, ki so se hitro našli, sprizjani in brez vaj in poskušanj lepo zbrano zapeli veličastno pesem: „Slovan povsod brate ima“ in pa „Lepa naša domovina“, katerim jih je seveda sledilo še mnogo drugih. Okolo 10. ure si je izprosil begunjski župan besedo, in po kratkem a jedrnatem govoru izročil kandidatu gosp. dr. V. Zarniku diplomu častnega srenjčana begunjske občine. Poslanci št. vidske občine pri Zatični so bili g. Zarniku že jutraj izročili enako diplomu gledé št. vidske občine. G. Zarnik se je za skazano čast zahvalil in posebno povdarjal, da ko bi bil v Trebnjem izvoljen, hoče le toliko časa opravljati častno nalogo dež. poslanca, dokler bo prepričan, da se ljudstvo slaga, popolnoma slaga z njegovim delovanjem, ktero hoče vso posvetiti največi sedanji naši ideji: zedinjeni Sloveniji. Sploh se je ves dan pri vsaki priliki kazalo, da je bila splošnja želja, videti g. Zarnika v deželnem zboru kranjskem. — Med tem so taborci neprenehoma dohajali, dasiravno je skoraj zmerom deževalo ali vsaj rosilo. Ob dveh popoldne je pripeljal poštni vlak goste iz Štirске, kateri so se prav številno tabora udeležili, mnogo zastopnikov štirskih občin in društev je prišlo pod narodno zastavo s primernimi napisi. Koroška je poslala dva zastopnika, kar naj si lažnjivi „Tagblatt“ vsaj za uho zapiše, kajti v svojih predalih enkrat izrečene laži itak ni vaju prekljavati in dajati prostora žaljeni resnici. Posamezni oddelki so pričeli kmalu po 1. uri popoldne odhajati na taborišče. Veliki sprevod pa se je vzdignil proti 2. uri iz Ljubljane. Veličastnejega kakor je bil ta sprevod, menda ljubljanska okolica še ni videla. Če je bila Ljubljana pozabila obleči se v praznično obleko, tem bolj se je ponesla okolica. Na cesti od Ljubljane do taborišča je stal slavolok za slavolokom z plapolječimi trobojnimi zastavami in svečanosti primernimi napisi, ob cesti stoječe hiše so se prav za prav kosale, ktera bi prekosila drugo, in tudi daleč po širokem ljubljanskem polju so nad posameznimi hišami razpostavljene velikanske zastave vihrale svoj prijazen pozdrav. — Tiskarnica nas sili, da za denes prenehamo. Toliko naj le še dostavimo, da se je zbralo gotovo najmanj 30,000 ljudi, nekteri so sodili tudi na več, vladni komisar je sam cenil, da je zbranih 20—25,000 ljudi. Resolucije so se sprejemale enoglasno, vladalo je nepopisljivo navdušenje, kakor še na nobenem taboru ne. Zavedna množica je sama skrbela za najlepši red. (Dalje prih.)

Listek.

Poslednji bosanski kralj.

(Zgodovinsko-romantičen obraz; česki spisal Prokop Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.)

VII.

(Dalje.)

„Gorje!“ — prestraši se Vojakcija, opre na zid in z obema rokama zastre obličje si.

„Čaki no, nikar ne odidi še, Saraf-beg!“ — zastopi mu Radić pot, „saj se vse spremeni še.“

„Ali meniš, vojvoda,“ — odvrne beg, „da nam bodo medloverni „kavrinje“ pljuvali v brado? — Predno se ohladi nam osveta, poprej se še sesede ta mramor: sesedejo ti podboji ter obrazi, a to tako gotovo, kakor je le Allah res Bog in Mohamed njegov prorok!“

Saraf-begu se oko iskri, obraz mu gori, ko ošabno korači na dvorišče; ne ozre se ni v vojvodo ni v kraljevo mater. Oj, to ni več tisti hudi smeli vojvoda, ki je precej kaznil vsako zavajljivo besedo; saj se je že vnačnost tako spremenila mu v tem kratkem času, odkar je bil prišel domu iz Drinopolja. — Poprej je imel — kakor krt črne lase, zdaj pak so takovi, kakor bi bili s srebrom protkani; čelo se mu je nagubilo; poprej mu je pod njim bliskalo se srčno, strastno oko, a zdaj mu tiči globoko v glavi in vgaša; glava je poprej tako moški čepela mu na vrati, zdaj pa se mu poo-beša — to vse je podoba, da ga mori nekova skrb, in ta notranja bolest, ki je tako huda, da je tako krepko, rekel bi: trdno, kakor je trdna žulova skala granitelj, da je tako telo oslabila tako kmalu, razhrebala je njegove duše čilost in moč, srečnost in smelost.

Vsega tega je kriva le vest o ubežni kraljevi udovi, o Katarini Kosarevni, ki je ljubil jo iz vsega svojega strastnega srca; prizadevalsi je, da bi vsemu zatajil svojo neizmerno ljubezen do udove kraljice, ali da bi jo nehal ljubiti, o nikoli, tega ne tega! Dokler Katarina živi, tako dolgo časa mu svita up, da bode vendar-le še počival v njenem naročju, da še svoja ustna pritisne na njena, zato da se naršče iz njih razkošnosti in blagosti; da se napije blagodejne pozabljivosti! Kako huda je bila strast, kako ognjena njegova želja, ker se ni bal, ker je

Tomaževiću pomogel, da sta zadavila kralja, a le zato, da bi tem poprej ustregel svojega srca želji! — Vzvela mu je bila iz vroče nade gotovost: predno je bil odjezdil iz Sutiske, prepričal se je, da se ne izkuja veličestna Kosarevna, da jej po svoje vrtnitvi roke ovije okrog vratu in svoja ustna pritisne na njena. O vrtnitvi pak treči va-nj novica o njej, da je pobegnila prav tisto noč, predno mu je razodela, da ni še vgasnila jej v srcu davna ljubezen do njega — a vendar-le je izginila s spremnikom Ililjo, za načelnikom perjanikom, z ljubljencem zadavljenega kralja. Nekaj posebnega je menda, ker je pobegnula; ne mara je izvedela, zakaj je tako naglo vgasnil mož, da je zato tako nenadno zapustila njegov grob; če je to, odcvela je nada, poprej — ni ga smela ljubiti, da si je svitlo gorel jej v srcu spomin nanj, a zdaj? Kako biga ljubila, ali kako bi živel v njej plamen — spomin, na ubojico njenega moža? To trenutje se mu prikaže zlatih gradov gromblje, zdaj se le zna, da sam s svojo roko pregnal si časno, morebiti celo večno srečno! „Mati božja, mati milostiva, usmili se me!“ — obupno jekne: z vsvojo grozo se mu je zlodejstvo prikazalo pred oči. Ta trenotek iz njega priburi strašna kletev na Tomaževića, ker mu je izbudil strast — ter zapeljal ga, da je tako grozovito pregrešil se. Zapre se v svojo izbo z vestjo vred, z neizrečeno bolestjo zaradi izgubljenega raja, o katerim je tako krasno sanjalo se mu, da ga najde v Katarininem naročju!

Ali je torej čudno to, ker se mu lasje začeli svieti? — ker se mu je glava poobesila in ker njegovemu očesu ogenj umira? Saj ta črv, ki njemu razjeda drob, koga drugega bi bil že zvrnil v mrzlo jamo, vojvoda Radić pa se zmerom še brani njegovim zajedam. A morebiti, da zopet okreva, ker ga Vojakcija moti zopet z delavnostjo.

Zares, ni bilo tako lahko prodati k njemu, nikar še le pregovoriti ga, da se zopet pokaže ljudem, katerih se je tako varno ogibjal do zdaj.

Ko zagleda Tomaževićovo mater, zopet jo kolne, očita jej, da je kralj kriv njegove nesreče; tudi Vojakciju oponaša, zakaj ga je porodila.

Zdaj še le je nesrečna mati za gotovo izvedela svojega sina zločin, a če prav je že davno slutila to, če prav je Štefana Tomaževica čestila le tako, kakor čestimo kralja, vendar-le je ta resnica omračila jo tako, da skoro omedlela klekne nazaj na sedalo.

„A ti zahtevaš, da bi jaz tvojemu sinu, ki je izpodkopal mi vso

Na posvet.

Minovšega meseca je donesel politički dnevnik „Zukunft“ in po njem „Triglav“ sestavek o vrednosti in nasledkih slovenskih taborov, ki na začetku pripoveda, kako bojzljivo in strahoma se je drznil prvi tabor v Ljutomeru sprožiti novi verski členek slovenskega naroda, namreč „z edinjeno Slovensko“, ki se v skončatku tako-le glasi: „Tu zbrani slovenski narod izreka soglasno, ka v §. 19 ne nahaja poročstva svoje narodnosti, dokler se po postavnem poti ne združijo Slovenci v zedinjeno Slovensko z narodno upravo;“ kako se je urad vsemi štiremi upiral in branil tak predlog pripustiti na razgovor, ter povse odločno pretil zbor mahoma razpustiti, ako bi se menda hotel poskusiti tak skončatek; poslednjič je po pogodbi najdena oblika, to stvar v najplašljivejši podobi spraviti na dnevni red, in B. je končil na konci v svoj govor kradoma vpletel besedi „gemeinsames verwaltungsgebiet“, za kar je pre g. okrajni predstojnik po nosu dobil na dolgo in debelo.

Meni je v teh zadevah to-le znano. Taborov odbor mi je poslal teden dni pred taborovanjem dva skončatka na zagovor, namreč o učilnicah in o združenju Slovencev v zedinjeno Slovensko z narodno upravo; priložena ni bila nikakšna opazka ali opomba. Privevši se večerko dne 8. vel. srpnja v društvu z dr. P. in dr. V. v Ljutomer, poklican sem bil z drugimi govorniki vred k končni odborovi seji; keđar je dotični skončatek došel na red, dal sem mu obliko, ktero je pozneje obdržal. Pri tem se mi je naznanilo, ka je okrajnemu uredu neugodna prikazen tega skončatka, in ljubo mi mu bilo, ako bi se opustil ta zagovor; vendar zakonito se ni dalo ustavljati, povedalo se je torej odboru, naj zagovornik v govoru konči pridene nemški izraz „gemeinsames Regierungsgebiet“, čemur sem se nekoliko upiral zaradi lica, kako bi se skladalo v slovenskem govoru rabiiti neprilčno tujko, itak sem privolil na odborovo zahtevanje. Ni tedaj ta oblika kradoma vpletena, nego želela se je od urada, da ne bi menda imelo podobe, kakor bi zahtevali samostalno Slovensko s slovenskim vojvodno nalik Samovi dobi, ali Bog ve kaj prevratnega. Ne razumem toraj, kaj hoče reči, ka se je odločno grozilo razpustiti tabor, ako bi se sprožil dotični skončatek. *) Mene ni bila skrb za nikako plašljivo ali neplašljivo obliko, rabil sem navadoma starinsko ime „Slovensko“ in „slovensko okolje“. Dokaz moje neboječnosti se je v tem oziru javil lani, ko smo v Mariboru narodnjaki se sešedši načrtali črtež politično — narodni v občenem za vodilo in merilo taborom in časnikom; onde sem predložil kakor pogodbo in podlogo vsega našega delovanja in truda za prvo točko „zedinjeno Slovensko“, inaiči zrak šibamo, in to se je sprejelo za stalo. Kdor je čital moje sestavke v slovenskih časnikih prece predljutomerskim taborom, znano mu je, da skoro vsak je imel svoj: caeterum censeo, ki je tamo meril, da se vsi Slovenci združijo v zedinjeno Slovensko. Kdor je straho-

*) Menda se kdo spotiče na besedi skončatek; ta samostav ima stalo v glagolu skončati, določiti, sklenoti v kakem shodu, skupščini, seji. Na Murskem polji, na Prekmurskem in v Halozah se govori: kaj končavate? ako se več ljudi o čem posvetuje; kaj ste skončali? post. v seji. Zastran samostavne oblike ni ovire, primerjaj: dodadek, v Halozah: krstitek, vpeljatek; vrh tega je beseda razumljiva, ki dotični pojem na tenko naznanja, ter ponosno kljubuje tuji resoluciji. Vem, ka je lahko in udobno pisati slovenski rabe in meče nezoiroma grške, latinske, francoske izraze, toda a) ni naški, b) nerazumljivo Slovcem ne videšim visokih učilnic, c) grli sloven. slog, d) nepotrebno je ker toliko moč mora imeti človeč duh z jezikom da mu za vsak pojem daja besedno obliko. Hlyse uč: „Jezik je nujni plod delavnosti, ktero razvija vseobčni duh človeč, človeč razum na svoji prirodni podlogi: „Nove prikazni, nove besedi, samo vselej pravilno stvorjene. Pis.

srečo — časno in večno, pa da bi jaz,“ — huđuje se Radič, „zopet posled bil njemu žrtva, njegov služu?! — To vražje seme, prav gotovo po pasje gagne tako, kakor še nihče ni stegnili se pred njim! Menda ti je pamet zavrela, ali ka-li?“

To proroštvo zopet srce rani materi. Izbudi se Vojakcija iz svoje mrtvosti, nova moč jej oživi v duši, da omaje z njo jezo vojvodino, v kega edino veruje, da otme kraljevino in sina.

„Ne njemu, temuč domovini bodeš služabnik,“ — odvrne in zopet vstane, „čuj, vojvoda! Bosna te kliče, Bosna, ki si jej pomogel kralja spraviti s poti, a zdaj jej hočeš pa še svojo službo odreči!“

Radič pozorno vpre va-njo oko.

„Ne mara hočeš,“ — ognjivoše Vojakcija govori dalje, ko je bila spoznala, da so njene besede vzbudile vojvoda, „ali bi rad, da Kosarevna poslednjo iskro svoje ljubezni do tebe zaduši v sebi, zato ker bi rad mirno roke držal pod pazduho, kader nevarnost utegne prihneti na tvojo domovino? — Le z eno besedo lahko otmeš očino in svoj rod in svojih prededov vero, pa se obotavljaš — pa nečeš spregovoriti ni besede.“

„Ne ne, ne branim se več,“ — silno zaupije vojvoda, našla je bila Vojakcija njegovega srca ključ, spomin na Kosarevno je vnovič raznetil mu dušo.

Ali prekesno je prišel, da bi bil kralju ubranil, naj se ne pregnali; srečal je že na zdolenjih stopnicah turškega poslanca. — Skoro otožno gleda za njim; vidi ga, da hladen s svojim služabništvom ide iz kraljevske palače, a ljud, ki se gnječi pred palačo, ljud iz početka skoro stahoma šepče: „Vojska! vojska!“

Ali kmalu jim vskipi boječelnost, ki se jim že delj časa vnelje; skoro na glas vikajo: „Boj s Turkom! Bosna na bisurnama! — Živel naš hrabri kralj Šefan Tomažević! — Pogledi Turek!“ — kriče za begom, „kako bodo naši handžari robili vam glave! — Pogledi, kako bodo naši težki buzdovani drozgali vam črepove!“ — in goli handžari leskečejo v zraci, težki mlati plešo nad glavami.

Mirno Saraf-beg na čelu svojemu spremstvu korači meju gnječo dalje — hladno, mirodušno, kakor ne bi čul pretečih besed in ne videl grdih zmijav.

pežda in plašjivec, inaiči pisek privija in kreče, v pesji pohlebnosti, v hlinavi ponižnosti in lažljivi pobožnosti jezik kota in suče, kar v našem obodu ni doma; kdor ima posla s strahovi, ne čmrgnov v zapečku čučuč ostane, nikar ne brusi jezika po taborih. — Jeli kak uradnik dobi po nosu ali ne, to nas ne malo ne briga, toliko pa je gotovo, ka oni gospodje v dvomljivih primerih po primerih po priprež pošiljajo k ces. kr. namestništvu v Gradec, da se kde ne bi nabodli.

Taborcem *) pre, pristavlja omenjeni časnik, ni treba več se strašiti, otroka imenovati pravim imenom. Straha nismo imeli niti pred taborom, niti v taboru, kar zadevni skončatek jasno in častno svedoči, kar glasno priča svetinja kovana na spomin prvega tabora noseča geslo: z edinimo se. Dokler je v državi nekoliko pravnega reda, bojzljivosti ne znamoniti straha, prihajaj si s strmih holmov ali vonočih kaluž, samo treba je, da se vsakternik v drži zakona, da se zakon vrši. — Toliko, da se sporazumemo, plašljivost pa vračamo onamo, odkoder nam se je oponašala. Slavjan straha ne pozna.

B. R.

Dopisi.

Iz Zagorja, 16. maja. — [Izv. dop.] Tabor na Kalci je bil posebno zaradi tega zanimiv, ker ni bilo videti na njem nobenega nasprotnika, k večemu par nemškutarčkov minorum gentium, ki pa nikomur ne škodujejo. Ker pa so se švabski časniki napenjali, zniževati število taboritov, podali smo se pretečeno sredo na taboriče in smo na tanko prostor zmerili, kjer je ljudstvo stalo. Oder ima 3° 2' štirjaške mere, poteptane trave je 36 sežnjev po dolgem, 25 sežnjev po širocem, kar znese skupaj 900 sežnjev. Ako računamo na seženj le po 10 ljudi, jih je že taborovalo 9000, brez onih nad 1500, ki so se mej taborovanjem na bližnjih dveh dvoriščih, ki merita nad 2 orala, pri 36 krčmah kratkočasili. Po našem prevdarku pa jih je stalo blizu odra 24 na sežnji zemljišča, ker so se eden drugemu ko sardele tiščali. Da je pa to resnica, nam spričuje siv taborec, ki je pri glasovanji nejevoljno vskliknil, da še roke stegniti ne more. Oni, ki so bili pri Šempasu, so djali, da jih je na Kavcu najmanj toliko, kolikor tam. Gotovo pa bi jih bilo nad 6000 više, da bi bilo vreme vsaj saboto in nedeljo ugodno; takó pa so bili le oni nazoči, ki so ali iz najbližjih ali najdaljnih krajev. Švabskim dopisunom je prosto, prepričati se vsega tega, saj trava bo še dalje potlačena. Le pridite; hočemo vam dokazati! —

Iz Prage 17. maja. [Izv. dop.] Vsako leto 16. maja je v Pragi velik naroden praznik. Iz vseh krajev Česke in Moravske prihiti množica ljudi v Prago, kjer je 3 dni po vseh ulicah jako živo. Navadno se napravljajo te dni velike narodne svečanosti, ker je veliko ljudi, ki se jih pri tej priliki lahko vdeležé, kar bi morda druge čase ne bilo mogoče. Lani smo imeli nepozabljivo slavnost pokladanja temeljnega kanna narodnemu gle-dišču. Tudi letos smo imeli slavnost, se ve da malo drugačo. Včeraj namreč je bil tabor omladine na Letni (Belvedere) s programom: „Kako ima omladina med ljudstvom za razširjanje omike delati, ker je ta edini zaklad njegovega blagora in razvitka države.“ Če ravno je bil program sam na sebi nedolžen, vendar je privabil blizu 50.000 ljudi. Vreme ni bilo preveč ugodno, vendar pa vsaj dež ni šel.

Ob treh popoldne je odprl g. Šubert pozdravljaše zbrano množico tabor, ter predlagal g. dr. Tirša, načelnika praškega Sokola, za predsednika,

*) Taborit ima grško-latinsko končnico: Husit, Jezuit iz Husita, Jesuita, kar se v slovensčini ne sme rabiiti, nego — ovec, ec, kakor zahteva glasje: Husovec, Jezusovec, taborec. Pis.

Solnce, precej — ko je zjutraj bilo prikazalo se na obzor, takoj to zlato oko pekoče pluje k poludnevu; njegovi žarci palijo tako, kakor že živo oglje; tamkaje na vzhodu in jugu pa se sivi oblaki prikažo in temena venčajo goram; ali nenadoma potegne vihar, dvigne prah in žene ga cele vrtince pred seboj: sivi oblaki se dvignejo više pod solnce in izginejo, za njimi pak se prikaže in razgrne temno oblache, težko tako, da vihar jame stokati in hudo žvižgati; zatorej se skuša — ne more razgnati preteče teme, le prah s tal vzdiguje k višku — gosto tako, da človek le malo vidi, kam stopa. Razvneto ljudstvo poprej ni videlo bližnje bure zvestih, resnih napovednikov, zdaj še le, ko se mu huda ura tako naglo kopiči nad glavami, zdaj na enkrat neha krikati — boječljivo se vse križem ozira v oblake.

„Zlo znamenje!“ — plašni šepčejo drug drugemu in ozirajo se za begom, ki beži iz slovanskega mesta. Dirja, zmerom naprej dirja, naposled pa se v prahu — v njegovih vrtincih skrrije Bošnjakom.

Nebo je zahaljeno v črne oblake, ali kmalu se ognjeno razvne: blisk prodira oblake, grom razsaja — nevihta je vstala z vsem svojim strahom.

Radič svojega pogleda ne zmekne z vrat, če prav je bil Saraf-beg odjezil že; še le čez dolgo časa se obrne k Vojakciji, ko je bila tema že zagrnila solnce tako, da je le še nekoliko žarkov pogledalo skozi oblachno temo in kraljevsko palačo pozdravilo na razhod.

Ko strmi v Vojakcijo, v tem pokaže na nebo.

Vojakcija pa, kakor bi umela ta nemi ogovor, pokima z glavo.

„Nič več nam ne pomore beseda,“ — omeni vojvoda, „treba je zdaj le junaških rok!“

„Saj si mi sam razodel našega naroda osodo, kako se nam obeta na nebi,“ — čmerno opazi Vojakcija, „a tebe vendar-le obupnost tare, vojvoda!“

„Ne tako zelo,“ — odvrne, ali kdo zna, vedigabog, kako dovršene so že vse priprave na vojsko. Ali vendar-le, če moramo poginiti, vsaj ne poginemo neoroženi, ne pogagamo tako, kakor gagajo psi na smeteh!“ — potješi se, in kakor sicer, zopet ta pot se zravna prav po konci.

(Dalje prih.)

keri je bil tudi enoglasno izvoljen. Ko je g. Tirš pozdravil taborite, je v krepkem govoru spodbujal omladino k določnemu delu na narodnem polju. Gromoviti „nazdár“ in „slava“ — klici so mu pretrgovali krepki govor. — Kot drugi govornik je nastopil spisovatelj g. Sabina. Govornik je omenil, da je omika edina pot do zvišanja česke narodnosti, „z omiko do svobode“ naj bo naše geslo. Krepko in določno delajmo „kajti z hladno krvjo ne zadobi nobeden narod velikega cilja.“ — Za njim je govoril g. Marek, ter krepko povdarjal potrebo telovadja in nasetoval, naj se po vseh krajih ustanovijo telovadna društva „Sokol“. — Kot zadnji govornik je nastopil g. dr. E. Gregar, lastnik „N. L.“ Zraven druge delavnosti je neobhodno potrebna, posebno za nas Slovence v zdajnjih pomerah, politična omika in zrelost. Pred 400 leti, pravi govornik, je nastopil borilec in se je bojeval za svojo svobodno prepričanost, dasiravno mu je vse protilo. On sam ni zdvomil nad svojim namenom in je krepko nastopal na svoji poti. Poznate tega boritelja? (Poznamo ga, to je česki narod; Ta boritelj je videl na svoji zastavi zapisane 3 besede: enakost, bratovstvo in svoboda. Zapišimo si tudi mi te tri besede na našo zastavo ter bojujmo se za nje neprenehoma. Ko je govornik govoril o svobodi, je dejal med drugim: slišati je mnogokrat neko stranko, ki posebno mnogo okolo sebe meče s to besedo; pa kaj je ta stranka drugega, kakor kup komedijantov? (Gromovita slava in smeh). Da se dalje politično izobražimo, moramo tudi čuti na politično pravost, poštenost, pridnost, ponosnost in na ljubezen do domovine. In vas, česko-slovanska omladina, kličem, pritezite z daj, da hočete vselej tudi v najnevarnejših časih stati trdno kakor skala za svoj narod in svojo domovino, ter da bote le njeni prid, nikoli pa njeno škodo v mislih imeli. In 50.000 mladih, navdušenih, za narod in domovino smrt pretrpeti pripravljenih src je z okritimi glavami in povzdignjenimi rokami prisegalo: Da, prisegamo, kakor skala hočemo se držati. Govornik je sklenil svoj govor in predsednik je prebral, enoglasno s slavaklji sprejeto resolucijo: da se hočejo vsi ravnati po teh pravilih ter da vse svoje življenje nikoli od njih ne odstopijo.

Da bi se pa v tem smeru močnejše ravnati moglo, naj se ustanove društva omladine slovanske, s srednim odborom v Pragi po vseh deželah korone Sveto-Vaclavske. To društvo naj vzbujuje, razširja in zaklada zavode in društva, in naj skrbi za to: da bi se narod krepčal na duši in telesu, da bi utečno počenjal v vseh strokah vednosti in umetnosti, da bi se dovrševal v rokodelstvu, kupčiji in obrtniji, da bi npravno napredoval ter se krepčal v občinski čednostih, da bi si zadobil jasnih vednosti o temeljih pravice, moči in svoje slave. — Tabor je bil sklenjen, in ljudstvo se je razšlo v najlepšem redu. — Z med 28. telegramov, ki so došli taboru iz raznih krajev česko-moravskih je bil tudi eden od Slovencev, in sicer iz Prevala na Koroškem. Bil je v živimi „slava- in živijo-klici sprejet.

Zvečer je bil v Novomeškem gledišči koncert „umelécké Besede“, ki je privabil z svojim mičnim programom veliko množico ljudi. Pele so se namreč narodne pesmi skoraj vseh slovanskih narodov (razen hrvaških in bulgarskih) in predstavljala se je Živa podoba vseh Slovanov v narodnih oblekah okolo Slavije stoječih. Ta podoba je gotovo marsikteremu še bolj razgrela krasno ideja zedinjenih Slovanov, se ve da ne tako, kakor je to zedinjene vstvarjeno v nekaterih prenapetih glavah, na škodo posameznih narodov. Kterega še tako milačnega Slovana bi ne bila ta krasna, izvrstno izvršena podoba spodbujala k pridnemu delovanju na narodnem polju v korist celega Slovanstva. Le škoda, preškoda je, da je ta podoba bila med štiri-mi stenami, in le za kratek čas njeni pogled ogreval naša srca! — Tudi mi Slovenci smo bili v tej podobi, kakor sploh nečemo in ne bomo nikjer zaostali, tudi „v najnevarnejših časih ne“ in dokler bo kaj mlade krvi po naših žilah teklo; zastopal nas je vrli naš rojak g. Franjo Grbic, v narodni obleki Brežanov, z modrimi negovicami, črnimi blačami, rudečim lajbcem, modro kamžolo in visoko kosmato kapo, ter pel dve naši krasni narodni pesmi: „Stoji, stoji tam lipica“ in „Mila, mila lunica.“ Zadnje je moral ponoviti. Tako smo zopet preživeli v Pragi dan, ki bo gotovo vsacemu v spominu ostal. —

Politični razgled.

Državni zbor dunajski se je razšel, pri razhodu je deževalo — nezaupnic. Poljaki so izrekli po Potockiju svojo nezaupnico do državnega zbora in ministerstva, oni sami pa so odšli brez zaupanja, da so komu drugemu služili kakor svojim nasprotnikom in svojemu žepu, Slovenci so molčali in se vrnili s praznimi rokami domu, Nemci imajo malo zaupanja, da bi bili ustrezali svojim volilec, direktnih volitev, ki bi jih spravile brž ko ne ob sedeže, si niso upali vpeljati. Po našem prepričanju je prestolni govor sam nezaupnica do ministerstva. Prestolni govor je večidel sicer samo opravljen brez višega vzleta, h koncu pa pravi: „Avstrija naj bo velika domovina, ki je poklicana vse svoje različne narode, kateri koli jezik že govore, obsežati z enako pravičnostjo, z enako dobrohotnostjo, in enako podpirati vse njih koristi in posebnosti.“ Da tega sedanje ministerstvo ni vedelo dognati, pripoveduje si glasno ves svet, in torej je v tej zadevi prestolni govor podoben nezaupnici kakor groš grošu. Ministri so dobili vsi visoke reče in jih sprejeli — s tem pa so vsi skoraj dali — nezaupnico svoji lastni preteklosti. Nam zna vse to prav biti.

Adresa, katero je osnovala skrajna ogerska levica, je v nekaterih točkah jako zanimljiva. Tako beremo njej: „Le veseliti se moremo, da se je konečno odpravilo izjemno stanje, ki je 8 mesecev vladalo v deželi boljše osode vredni in da se je zopet upeljalo ustavno življenje. (?) Pri tej priliki si ne moremo kaj, da ne bi izrekli svojega obžalovanja zaradi tega, da se je bilo vstavilo toliko časa ustavno življenje v deželi, na katero nas vežejo zgodovinski spominki, na mestu da bi se bilo pospeševalo.

Italija ima zopet svoje novo ministerstvo, to pa v oficijelnih časnikih svoje hvalice. Pri tej priliki se izrekajo nekteri listi za to, kar mi imenujemo federalizem, drugi pa decentralizacijo opravil, ki so zdaj združeno v ministerskih rokah. „G. P.“ zahteva, da se ima šola, javna varnost, dobrovolni zavodi, ceste, ladjestaje, saniteta zopet nazaj dati posameznim provincijam. Vlada se naj odreče vsem opravilom, ki jih ima zdaj brez skrajne potrebe v svoji roki. Tako se bo iznebila 1000 nepotrebnih skrbi in se bo odpravilo mnogo mnogo zmot in zlorab. Svoboda — navadna nasprotnica centralizacije — naj se resnično upelje vsaj gledé šole in upraviteljstva, naj se zapusti nevredno policijsko pritiskanje in še nevrednejša korupcija — to je sistema, ktere naj se prime novo ministerstvo in ktera je še vse narode, Belgijo, Švico, Anglijo, severno Ameriko, ki so se je poprijela, peljala do blagostanja in sreče. —

Na Francoskem so še vedno volitve in volitevni zbori najvažnejši dogodjaji. Vlada se ne straši nobenega pomočka, da bi preprečila njej nasprotne volitve. Prepovedala je vsa večja in manja zbiranja ljudi na javnih ulicah. To je nastopek tega, da se je bilo zbralo vsled necega volilnega shoda nad 20.000 ljudi, ki so revolucionarno pesem (marseillaise) peli.

Na Španjskem je zdaj v zbornici kortesov zrno posvetovanje o vprašanji, ali monarhija, ali republika. Orenze je govoril te dni črez tri ure za republiko, katero večina odvažno pobija. 16. t. m. je bil zavržen nasvet naj bi se narodu prepustilo izvoliti republiko ali kralja z 156 glasovi zoper 73. Sicer pa kraljevska večina še zdaj ni izteknila nikogar, ki bi se jej pripraven zdel za kralja in bi kraljevsko žezlo tudi hotel prevzeti.

Razne stvari.

* (S Kalca) se nam 15. t. m. naznanja: Po prvem naznanilu so se še pridružili ti-le gospodje kot odborniki: Dubrovac Vinko, duhovni v Kastavskem; Gartner Jože, trgovec v Bistrici; Jelovšek Tone, trgovec v Bistrici; Jelušič E., duhovni v Kastavskem; Knafelc M., podžupan v Knežaku; Koren Matija, dež. poslanec v Planini; Križaj Tone, c. kr. poštar v Šenpetru; Matek Ivan, duhovni v Kastavskem; Lavrič Jurij, trgovec na Rakeku; Premuda J., duhovni v Kastavskem; Lavrič Jurij, trgovec na Rakeku; Premuda J., duhovni v Kastavskem; Tanc J., duhovni v Kastavskem in Tavčar Luka, posestnik v Ljubljani.

V imenu odbornikov izrekamo srčno hvalo vsem narodnjakom, ki so se zbrali v tako lepem številu na tukajšnjem taboru, ter sebe in ves slovenski narod s tem počastili. Slava bodi vsem Slovincem, Primorcem, Čehom, Srbom in Hrvatom, ki so nas obiskali, nam dopisali in se nas iz daljnih krajev spomnili v telegramih. Osnovni odbor.

* (Tabor pri Trstu.) „Primorec“ piše: 25. aprila so se sešli najveljavniši možje iz tržaške okolice ter so soglasno sklenili, da se ima tabor napraviti 20. junija pri Frnetiču med Opčino in Sežano. Za denes oznanjamo samo soglasno sprejete sklepe, kateri zadevajo predmete, ki se imajo obravnavati na taborji; ti so: 1) Naj se vse slovenske dežele zedinijo v eno kronovino z eno politiško deželno upravo in enim deželnim zborom; 2) naj se v vse šole in urade na Slovenskem vpelje slovenski jezik in naj se v Ljubljani napravi juridična akademija; 3) naj se tržaški mestni ustav prenaredi, da bo pravičen Slovincem in Lahom; 4) naj se v tržaški okolici napravijo tri slovenske glavne šole in šola za kmetijstvo; 5) naj se župani v tržaški okolici vsake tri leta na novo volijo, in naj se njih uradno okrožje razširi; 6) naj se računi in proračuni za mesto Trst in okolico tako delajo, da se bo videlo, koliko dohodkov in stroškov ima Trst in koliko okolica; 7) naj se vžitina v okolici pobira tako, kakor postava veleva za kmečke občine, med ktere spada tržaška okolica po postavi; 8) naj se železnica čez Predel kakor hitro mogoče dodela; 9) naj se poljski čuvaji v tržaški okolici zopet postavijo.

* (Južni Sokol.) V dvorani mestne čitalnice tržaške bil je 6. t. m. glavni zbor mladega Sokola, pri katerem so se pretresovala društvena pravila in volil odbor. Zbora se je udeleževalo 65 udov. Izvoljeni so bili: France Andrej Pleše z 65 glasovi, Matija Žvanut z 63, Ignacij Doksat z 63, Ivan Franjo Kovšca z 63, Ivan Zor z 63, Matevž Šepi z 61, Ferko Krsnik z 55, Niko Trifič z 39 in Ivan Valenčič z 39 glasovi. Po volitvi odbora nagovoril je odbornik g. Ivan Kovšca zbrane Sokole v jako zanimivem govoru. Govor je bil z navdušenjem sprejet; udje so se ločili z veselo nado, da njim bode novo vtemeljeno društvo krepčalo telo in bistrilo um. 12. t. m. imel je odbor sejo, ter volil iz svoje sredine starosto, namestnika, blagajnika in tajnika. Bili so voljeni: g. Pleše za starosta, g. Žvanut za staroste namestnika, g. Doksat za blagajnika in g. Kovšca za tajnika. Sokol je za mesto Trst in okolico velike važnosti, gotovo ga bodo torej vsi rodoljubi ob svojem porodu pristrčno pozdravili in mu v začetku pripomogli na noge, da bode širil tem krepkejše narodno zavest na Primorskem, kjer posebno danedens zmaj potujčevanja kudo razsaja! „Činom kaž' mo, da smo Slavjani!“

* (Iz Ormuža) se nam je 14. t. m. pisalo: Narodna čitalnica se je tukaj 9. maja 1869 pri gospodu Stegaru odprla. V odbor so izvoljeni gg. dr. Petovar za ravnatelja, dr. Magdič za podravnatelja, Gruškovernjak za tajnika, Simonič za blagajnika, Goričan Hanželič, Štegar, Zidarič, Hrzenjak in Kotnik.

* (V Pulji [Polji]) napravljajo slov. čitalnico. Gosp. auditor Sušnik si za njo naj bolj prizadeva; vpisati se je dal tudi okr. glavar, grof Attems; podpora jej je obečal tudi preč. škof Porečki, dr. Dobrila.

* (Cesta čez Podmevec na Grahovovo in Podbrdo na Goriškem) do Krajske meje se dela in bo dokončana, če pojde tako hitro kakor zdaj, v dveh letih. Pa tudi še važnejša cesta od sv. Lucije na Mostu poleg reke Idrijce na Cirkno, ktera je imela toliko nasprotnikov v Tominu, se dela in bo dovršena še to leto.

* (Kandidat dr. Zarnik) se je odpeljal v trebanski volilni okraj, da se seznanja s prihodnjimi volilci, in da se tudi še osebno pogovori c. posameznih željah in okrajnih potrebah.

* (Gosp. deželni predsednik Konrad žl. Eibisfeld) je popolnoma odstopil od svoje kandidature za poslanca trebanjskemu volilnemu okraju.

* (Kako c. k. uradnik propagando dela za slovenščino.) V dolnještirskem trgu, v čegar okolici tako slabo vino raste, kakor se v Celji slabi otroci rodé, prišla je k c. k. davkarju slovenska kmetica in ga prosila za svoj denar slovenskih davkarskih bukvic. Ali je c. k. davkarski sprejemnik imel pri rokah ali ne, kar je ženica tirjala, ni nam znano; toliko pa se nam je povedalo, da je v kratkem prinesel kmetici dvoje knjižic, eno lepo novo in drugo staro opraseno, ki pa ste bili obe nemški. Novo jej je kazal kot slovensko, a staro kot nemško. Kmetico je nova slovenska knjižica veselila, dasiravno je bila davkarska, a uradnik jej je vedel kmalu veselje ohladiti, kajti nagovoril jo je: Slovenska knjižica velja 44 kr., nemška pa samo 3 krajcarje. Ali hočete slovensko ali nemško? Kmetica, ki z novci ni bila preobložena, izvoli si cenejšo nemško, g. davkar pa se smeja v pest, da je odpravil nevesečno Slovenko tako z lepo. Prihodnjic prinesemo drugo pripoved o ravno tem gospodu, ktereга zaradi njegove iznajdljivosti ne bomo več izpod oči spustili. Danes smo ga hoteli le našim bralcem predstavljati.

* (Iz deželnega odbora Krajskega.) — Ravnatelj prihodnje gospodarske šole v Šneperku je odboru v razsodbo poslal prošnje posebno dveh gozdnarjev za učiteljsko službo v tej šoli; odbor se je odločil za nekega gospoda iz Hrvaškega. — O rokopisu, ki ga je gozdnar Moric Scheyer družbi kmetijski poslal za natis pod naslovom „Navod, kako naj ravnajo posamezni kmetje in cele soseske z gozdom“, in ki ga je družba z veliko pohvalo izročila deželnemu odboru, je bilo skleneno, naj se te res prav dobre knjižice, ki ne bo samo dobro došla šoli, temuč tudi vsem posestnikom gozdov, natisne 2000 iztisov in se iztis prodaja po prav nizki ceni to je, po 10 novih krajc.; gosp. Scheyer-u, ki je zložil ta poduk in skrbel za prav umevno prestavo v slovenski jezik, je pa deželni odbor zahvalo izrekel. — Na vprašanje c. k. deželne vlade: ali bi ne bila za Dalmacijo osnovana postava o razdelitvi občinskih zemljišč in pogozdovanji občinskih gozdov tudi krajski deželi ugodna, je odbor odgovoril, da ne, kajti razmere dežele dalmatinske, kjer je 3 četrt delov vse zemlje občinska lastnina, so zelo drugačne kakor pri nas, in nikakor se ne vjema to, da bi se v eno in isto postavo dalo razdeljevanje občinskih zemljišč in pa zasajanje gozdov; deželni zbor krajski pa je tudi že osnoval postavo za razdelitev sopsašnikov, in posebno po c. k. deželni vladi poklicana komisija je osnovala novo gozdarsko postavo. Ako se potrdi deželna postava za razdelitev pašnikov, utegne se sem ter tje porabiti iz dalmatinske postave kaj, kar spada v izpeljavo omenjene postave. — Volitev dr. J. Razlaga za deželnega poslanca v Kranji je bila preiskana, in ker se je našlo, da se je v vsem vršila postavno in pravilno, je bilo skleneno, da deželni odbor predloži prihodnjemu zboru to volitev v potrjenje. — Ker je mestna gosposka za revne mestne bolnike v ljubljanski bolnišnici že okoli 15.000 gl. dolžna, pa tega dolga, zaradi ktereга bode še pravice iskala pri viši državni sodnji, ne more plačati na enkrat, je deželni odbor uslišal prošnjo njeno, da poplačuje ta dolg v obrokih in sicer julija meseca letos 2000 gl., septembra 1000, decembra 3000 gl., in tako naprej; temu pa, naj bi deželni odbor se za prihodnje znižanje tega plačila na 2 petinki obrnil do deželnega zbora, se ni pritrnilo, ampak reklo, naj mestni zastop se za to sam obrne do deželnega zbora. — V sled povabila c. k. deželne vlade, naj deželni odbor v komisijo, ki se bo posvetovala o osnovi postave za napravo in vzdržanje obrtniških nadaljevalnih šol, pošlje 2 zastopnika svoja, je odbor odločil gosp. dr. Bleiweisa in gosp. Dežmana. — Sklepe pomnoženega odbora kmetijske družbe zaradi denarne podpore kmetijstva iz državnega zaklada ki jih c. k. deželno predsedstvo poslalo deželnemu odboru v prevdarek, je odbor potrdil popolnoma. — Na željo c. k. deželne vlade, naj deželni odbor svoje mnenje izreče o vodni postavi, je odbor, ne spuščaje se v stvar na drobno, pritrnil osnovi, ktera deželnim zborom prepušča, kar deželnim zborom gre, in to tem rajši, ker ona pravila, ki jih je krajski deželni zbor izrekel 1866. leta, se večidel nahajajo v osnovi vodne postave, ktere res potrebujemo; postava za ribstvo se deželnim zborom predloži sama za-se. — Za zidanje mostu čez Mirno je odbor vsled sklepa deželnega zaklada dovolil 1800 gl., to je, tretjino stroškov. — Da se ogleda naprava Grosupeljsko-Kriške ceste in njenega podaljšanja do Novega mesta, Črnomlja in Metlike, pošlje deželni odbor svojega zastopnika v komisijo z dotičnimi cestnimi odbori. — Ker Štajerci ne marajo za cesto Črno in nam cesta samo na krajski strani ni za nič, ako se s cesto na štajerski strani ne sklene, je odbor po predlogu kamniškega cestnega odseka in kamniške mestne županije sklenil, prihodnjemu deželnemu zboru nasvetovati, naj se popolnoma opusti ta cesta. — Za prihodnje leto 1869/70 je deželni odbor ljubljansko gledišče prepustil družbi nekterih meščanov in glediščnih prijateljev brez subvencije iz stanovskega zaklada, prepusti jej pa deželne lože proti temu, da vsak mesec eno nedeljo brezplačno odstopi dramatičnemu društvu za slovenske igre. (Nov.)

Poslano.

V Proseku 15. maja 1869

Hitro potem, ko sem jaz v mestni zbor izvoljen in potrjen bil, jeli so nekteri kratkovidneži širiti neko sumičenje zoper mojo osebo. Edini vzrok vsemu temu je, da niso bile potrjene volitve drugih 5 poslancev iz okolice. Vprašam: ali sem jaz temu kriv, da je le moja volitev bila potrjena in drugih ne? Ali bi bilo morebiti okolici na korist, ako bi se bil tudi jaz odrekel temu poslu? Pretečeno leto nam je priča, koliko smo si koristili s tem, da smo zbornico zapustili. Delali in sklepali so meščani sami, kakor je bilo drago. Tako bi bili tudi zdaj delali brez nobenega zastopnika iz okolice. „Primorec“ je prvi zaničljivo zavpil na-me. Enako se je tudi nekdo

izrazil v „Slovenskem Narodu.“ Jaz ne bom nič polemiziral s tistimi gospodi, kateri imenujejo mojo politiko kilovo, ker nisem kakor oni po šolskih klopeh hlače trgal. Jaz sem prostih, kmečkih starišev sin, in mogel sem se le o prostih urah in ob slabem vremenu toliko izučiti, da danes po moči odbijam krivo natolcevanje, ktero je moglo le hudobno, nevoščljivo, ne pa rodoljubno, slovansko srce si vstvariti. — Vsak človek mora kaj napačnega storiti predno je sojen in obsojen. Kaj si pa upajo meni napačnega dokazati? Naj mi dokažejo, kje sem se pregrešil, ali delal zoper voljo večine okoličanov. Morda je to pregreha zoper narod, ako se nisem vdeležil zbora za tabor v Rojani, h kojemu me je g. Cegnar le po naključju pri polici povabil? Po delu jih bode te spoznali, pravi naš izveličar; naj bi se tedaj tudi moji nasprotniki toliko potolažili, da počnem svoje novo delovanje (ker na pretečeno več ne mislijo) in po tem se le naj bodo sodili in sporočevali, kakor jim drago.

Ako so hoteli, da se vdeležim zbora, morali so mi nekoliko dni pred naznaniti, da bi jaz lahko prej posvetoval se z našimi okoličani in slišal njih mnenje, ne pa vse naenkrat pred ko ne slišim njih mnenje, nisem še, in ne bom sklepal naj manjše reči, naj manj pa v političnih zadevah. Moja politika je zmerom bila se ravnati po željah okoličanov ne pa po željah posameznih cesarskih gospodov.

Jaz nisem nikoli bil in tudi ne bodem nasproten, da se tu tabor napravi, ker vem da ako bode dobro vredjen, nam bo veliko koristil. Ali pravijo: Naglost ni pridna. Pogovorimo in posvetujemo se prej, potem bomo še le določevali čas, kraj in točke tabora. Gospodje, ki bi hoteli vse v enem hipu napraviti, zakaj niste malo pomislili, da tabor bi veliko bolj koristil, ako bi se napravil v Žavljah pri Dolini, na isterski meji, kjer bi se gotovo sešlo tudi veliko naših bratov Istranov, in s tem bi se malo predramila naša, dozdej še žalibog zaspana Istra? V tržaški okolici in v njenem okrožju, ni ga pripravnišega kraja za tabor kakor ravno Žavlje. Naj to dobro premislijo naši politikarji! Še marsikaj bi imel dostaviti, pa kakor „Primorec,“ bom tudi jaz rekel: Za zdaj še molčim.

Dopisniku Sl. Narodu, kateri se je bal, da bo okolica prodana za tistih 1200 gold. ki so bili odločeni za žveplo, pa naznanjam, da ni še okolica prodana, in upam da v kratkem bode odpravljena tudi tista pijavka, ki okolici vsako leto od tri do štiri sto tisoč krivičnega davka izmolze.

Ivan Nabergeroi.

Zarad visokih praznikov nismo v torek izdali lista; označilo je bilo po naključju izostalo iz zadnje izdanega lista.

Dunajska borza od 19. maja.

Enotni drž. dolg v bankovcih 61 fl. — kr.	Kreditne akcije 276 fl. 80 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. 69 fl. 10 London 124 fl. 10 kr.	
Enotni drž. dolg v srebru 69 fl. — kr.	Srebro 121 fl. 25 kr.
1860 drž. posojilo 99 fl. 10 kr.	Cekini 5 fl. 84 kr.
Akcije narod. banke 735 fl. — kr.	

Oznaniło!

JANEZ LACHER

je preselil svojo bogato zalogo

pohištva, lesenega, pletenega, hišnega in kuhinjskega orodja in pa posteljnega blaga

v Grasko predmestje v novo Šmidererovo hišo.

Ob enem p. n. občinstvu uljudno naznanjam, da pohištvo po želji tudi izposojujem. Kupljeno blago za svoje stroške zavijam in kamorkoli na dom pošiljam. Cela pohištva, za najmanjšo sobico kakor za velike salone in cele hiše se lahko takoj v moji zalogi izberó in odposljejo.

Priporočam svoje po najnovejših šegah ukusno izdelano blago p. n. občinstvu in obetam najboljšo postrežbo in kolikor mogoče nizko ceno, ktera se mi — ako bi to kdo želel — tudi v polletnih obrokih izplača.

V Mariboru maja meseca 1869.

Janez Lacher,

Mesto za ranocelnika.

V občini sv. Štefana, v poštnem in sodniškem okraji Šmarškem, je mesto za ranocelnika izpraznjeno, kateri ima dohodke Anton Anderličeve ustanove, ki zdaj 150 gl. na leto znašajo, s tem pogojem dobivati, da bo uboge v fari sv. Štefana brezplačno zdravil. — Prosilci za to službo, ki morajo slovenskemu jeziku zmožni biti, naj svoje prošnje do 15. junija t. l. občinskemu uredu pri sv. Štefana izročijo.

C. kr. okrajno glavarstvo.

V Celji 30. aprila 1869.

Vratič.